

laspontjának feladása nélkül, a kellő nyugalommal és megfontolással oldja meg a reá háruló nagy feladatokat.

A többségre nézve az egyéves ujoncvaslat egy szükséges ekszpendiens, amely lehetővé teszi politikájának nyugodt érvényesítését.

Jó mindezt tudni, különösen most, amikor Justh Gyula újra harci riadót fúj. Jó tudni mindezt, hiszen ez a szükséglet dönti el a béke vagy harc kérdését, hisz e körül kell a helyzetet tisztázni, nem pedig, hogy vajjon mit akar Justh Gyula és pártja.

Pick Jenő indítványa a magyar szalámi védelméről.

(Saját tudósítónktól.) Nagyérdekű indítványt terjesztett elő Pick Jenő szegedi szalámigyáros a Gyáriparosok Országos Szövetsége közgyűlésén. Az indítványban védelmére kel a magyar szaláminak, mely versenyképes, sőt jobb, mint a külföldi. Az érdekes és értékes indítvány fontosabb részletei a következők:

Mélyen tisztelt közgyűlés!

Méltóztassék megengedni, hogy nagybecsű figyelmüket néhány percre én igyekezzem lekötöni.

A magyar szalámiipar súlyos sérelmeit akarom szóvá tenni. Iparágunk évtizedek óta a kormányok mostohája, pedig a szalámiipar nagyfontosságú tényező Magyarország közgazdasági életében. Az ez ideig kampányban 1911 októberétől 1912 március közepéig körülbelül 200,000 darab sertést vágtak le szalámigyártás céljaira, hozzávetőleg 45—50 millió korona értékben. Ebből 85 százalékot, 170,000 darab sertés húsát magyar, 15 százalékot, 30,000 darab sertés húsát osztrák gyárak dolgozták fel.

A szalámiipar kereskedelmi mérlegünket 1911-ben körülbelül öt millió koronával gazdagította. Ezen iparág jogos kivánságait — nagyfontosságának dacára — illetékes helyen a kereskedelmi szerződések megkötésénél nem vették tekintetbe.

Vágóállatokat Szerbiából egészségügyi okokból csak leölt állapotban importálhatunk korlátolt mennyiségben, igen kis kontingens

határain belül. A nyersáru importját tehát megkötjük, ellenben a készgyártmány behozatalára kényszerítjük a szerbeket.

Ha hihetetlenül hallik is, egy év óta ez a szomorú gyakorlat van életben.

A szerb kereskedelmi szerződés mai téves értelmezése — amely a szerződés szövegével és szellemével merően ellenkezik — megdönti a fixsz kontingens és az egészségügyi ellenőrzés szigorú elvét.

Minden követ megmozgattunk a szerződés téves értelmezésének megakadályozására, de sikertelenül. 1911 december 13-án — talán a dátumot, 13-án választották meg helytelenül — a kormányt a képviselőházban is interpellálták ez ügyben, de az interpelláció eddig nem nyert elintézését.

Miután e tényekkel beigazoltam, hogy a magyar szalámiipar tényleg mostohagyermek a kormánynak, áttérek indítványom tulajdonképeni tárgyára:

A német birodalom a „Fleischbeschaugesetz” életbelépte, 1901 óta, ellentétben a mi szerb kereskedelmi szerződésünk mai téves értelmezésével, a nyers hús importját korlátozás nélkül megengedte, ellenben földolgozott húsok, például hurkaneműeknek behozatalát egészségügyi akadályok miatt, megtiltotta.

Tekintve állategészségügyi viszonyunk mai állapotát, joggal elvárhatjuk, hogy a reciprocitás elvét végre érvényre is juttassuk. Mi a német húsféleket minden korlátozás nélkül beocsátjuk, megkivánhatjuk azt, hogy a monarchia húsféleit is beocsássák.

Mindezek folytán ajánlom, tegyük meg a kezdeményező lépéseket és joggal remélhetjük, hogy azok kedvező fogadtatásra találnak. Németország iparállam; munkásságát olcsó élelemmel akarja ellátni. Egy két év óta enged rideg álláspontjából és ma már egyes államokból az élő állatbehozatalt is megengedi. Így számíthatunk arra, hogy a német kormány az országgyűlés kérését mielőbb teljesíti.

Ha célt értünk, állattenyésztésünk is hatalmasan föllendül. Különösen a magyar sertés-tenyésztés az, amely segítőszámra szorul, mert a bámulatosan fejlődő galíciai sertés-tenyésztéssel versenyezni nem tud. Ha a fizetőképes német piacon az értékesebb húst is elhelyezhetnők, sertés-tenyésztésünk nagy perspektíva előtt állana.

A magyar mezőgazdaság és a magyar szalámiipar szempontjából nagy jelentőségű

volna, ha a német birodalom kapui — amelyek tizenhárom év óta el vannak zárva — ismét megnyílnának, azért a mélyen tisztelt közgyűlés elé a következő tiszteletteljes indítványt terjesztem:

A Magyar Gyáriparosok Országos Szövetsége a magyar kormány útján hívja föl a közös külügyminisztérium figyelmét a Németországban a Fleischbeschaugesetz módosítása iránt megindított mozgalomra amek remlem kapesán, hogy a Fleischbeschaugesetz a magyar mezőgazdaság és a magyar szalámiipar érdekében való módosítása iránt a maga részéről is vesse minden befolyását latba.

Az indítványt Chorin Ferenc dr elnök javaslatára a közgyűlés egyhangulag elfogadta.

Szeged és a pénzpiac.

— A pénzügyi bizottság ülése. —

(Saját tudósítónktól.) Kedden délután öt órákor ülést tartott a város pénzügyi bizottsága. Az ülésen Lázár György dr polgármester elnökölt és bár annak tárgysorozatán a zárószámadás szerepelt, sok szó esett ott a mai pénzügyi helyzetről is. A zárószámadást elfogadta a bizottság, a pénzügyi helyzetről pedig hosszas tanácskozás után azt állapították meg, hogy az tényleg a lehető legrosszabb, de azon a város nem tud segíteni.

Az ülésen az elnöklő polgármesteren kívül Bokor Pál polgármester-helyettes, Balogh Károly tanácsos, Fajka János főszámvévő, Taschler Endre főjegyző, Becsey Károly dr, Bokor Adolf, Koszó István dr, Deésy Béla, Vajda Béla, bátyjai Hottzler Aladár, Oblath Lipót, Lövész Antal és Kiss Arnold vettek részt.

Balogh Károly tanácsos részletesen ismertette a zárószámadást, amelyet annak idején a Délmagyarország egész terjedelmében lekötött. Elmondotta, hogy a város bevétele az elmúlt esztendőben 22,812.242 korona, kiadása 22,797.133 korona volt, a fölösleg tehát 65.109 korona, amelyről a bi-

terem sarkában állt két-három társával és nézték a ceremóniát. Edmond, ha oldalra pillantott, láthatta őt.

A formások megkezdődtek. Edmond idegesen harapdálta az ajkát. Dühösen gondolt arra az ostobára, arra a gazemberre, igen, gazemberre, arra a szolgára, aki ilyen méltóságos enged meg magának. De majd ellátja a baját! Az a vakmerő ezzel az ostoba megjegyzéssel elrontotta az egész napját. Edmond egészen zavart volt. Istenem, igen dühös volt, nyugtalan és zavart. Valami különös, rendkívüli volt ebben a dologban. Arra még sohasem volt eset, hogy egy szolga öt perccel az esküvője előtt azt mondja a vőlegénynek, hogy rosszul teszi, hogy megnősül. Ha az az ember bolond, akkor valószínűleg már máskor is nyilatkozott volna ilyenformán, azt megtudták volna és nem maradt volna meg az állásában, ha pedig nem bolond, akkor minden bizonynyal komoly, fontos okának kell lenni, hogy ilyet mondjon. De vajjon mi? Ez a nyugtalanság tűrhetetlen volt.

A polgármester befejezte az akták felolvasását és belekezdett a törvénykönyvnek a házasságra vonatkozó szakaszainak az olvasásába. Edmond ránézett az öregre, aki mozdulatlanul állt a sarokban. Különös! — a szolga pillantása már nem volt igyonyos, sőt ellenkezőleg, Edmond úgy látta, hogy szelíd, szomorú, csaknem sajnálkozó.

A vőlegény nem tudta türtöztetni magát, hogy mutató ujjával az ingplasztronjára né mutasson, mintegy kérdezve:

— Engem gondolt, komolyan engem? Én vagyok az, aki rosszul teszi, hogy megnősül? Fentartja ezt? Nem tévedett?

A pillantás felelte:

— Igen, igen... ön az.

Azután tovább siklott.

Edmond egy pillanatig rettenetesen megijedt. Nem, ez az ember nem bolond, ez az ember nem tréfál, ez tud valamit. Ez érdekli őt iránta. Mikor meglátta őt az esküvői teremben, mint Henriette vőlegényét, nagyon meglepődött. Ez az ember bizonyára tudott valami családi titkot, amit néha, véletlenül, akárki idegen megtud. Bizonyosan ismerte a menyasszonyát és tudott valami titokról.

És ebben a pillanatban Edmond lelki szemmel elvonult egy csomó kis, jelentéktelen eset, semmiálmódó apróságok és Edmond megtörtén mondta magában:

— Igen az öregnek igaza van, rosszul tettem, hogy megnősültem.

Késő volt.

— Edmond Lureau ur — mondta a polgármester, — beegyeznek abba, hogy Henriette Pusson kisasszonyt feleségül vegye?

Edmond zavartan, sápadtan hebegte:

— Igen, polgármester ur.

Miután a menyasszony is kimondta az „igen”-t, megkezdték az aláírásokat és a násznép beszélgetni kezdett.

Ekkor az öreg szolga odajött Edmond mellé és halkán odasugta neki:

— Rosszul tette, hogy megnősült.

— Tudom, — sugta vissza Edmond.

Majd hozzátette:

— Maradjon egy percre itt, beszélni szeretnék önnel. Mi a neve?

— Jean.

Edmond úgy tett, mintha valami, a további ceremóniára vonatkozó rendelkezése volna, félrehívta az öreget és gyorsan, remegve mondta:

— Mondjon meg nekem mindent, amit tud. Itt van száz frank.

— Én? Én nem tudok semmit, uram, — felelte a szolga mosolyogva.

— Nem tud semmit, nem ismer engem?

— Nem, uram, nem ismerem önt.

— De hát akkor miért mondja folyton nekem, hogy rosszul teszem, hogy megnősülök?

Az öreg szolga elhuzta a száját:

— Ez az én véleményem, uram. Én úgy találom, hogy mindenki rosszul teszi, hogy megnősül. Mindenkinek joga van a véleményét nyilvánítani, — ugyebár, unam?